

повноважень як того потребує нова структура. Реінжиніринг управлінських процесів дозволяє розвивати горизонтальні управлінські зв'язки, сприяє мотивації творчого мислення та централізації інформаційних потоків, розподіляє функції вислого керівництва, децентралізація виконання рішень.

Доцільним вважається проведення реінжинірингу якщо підприємство знаходиться на межі краху у зв'язку з тим, що ціни на товари помітно вище і їх якість помітно нижче, ніж у конкурентів, якщо підприємство не має у нинішній момент ускладнень, але передбачається неминучість появи проблем, які дуже важко вирішувати (поява нових конкурентів, зміна вимог клієнтів, зміна економічного оточення і ін.), якщо підприємство не має проблем зараз, не прогнозує їх в близькому майбутньому, але бажає добитися кращого.

Список використаних інформаційних джерел

1. Охріменко О. Оцінка ефективності реінжинірингу бізнес-процесів промислових підприємств/ Економічний аналіз. Випуск 12. Ч. 1. - 2013 р. – С. 236-242.
2. Ситник О. Б. Досвід інжинірингової діяльності в сучасному економічному просторі // Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі: проблеми теорії та практики, 2013, № 4 (24). – С. 104-116.
3. Таранюк, Л. М. Науково-понятійний апарат реінжинірингу бізнес-процесів підприємства / Л. М. Таранюк // Механізм регулювання економіки. – 2009. – № 4. – С. 97–104.

УДК 332

Ліба Н.С.

к.е.н., доцент

доцент кафедри обліку і оподаткування та маркетингу

Максименко Д.В.

к.е.н., доцент

доцент кафедри обліку і оподаткування та маркетингу

Мукачівський державний університет

м. Мукачево, Україна

ЕКОНОМІЧНЕ РАЙОНУВАННЯ В СУЧАСНОМУ РЕГІОНАЛЬНОМУ ВИМІРІ

Обґрунтування цілей та забезпечення ефективності економічної політики держави залежить від правильного та аргументованого вирішення проблеми економічного районування. В умовах глибокого рівня спеціалізації та кооперування підприємств промислового комплексу та з метою забезпечення комплексного розвитку окремих галузей, міжгалузових утворень, промислових центрів, регіоналізація суспільних процесів стає важливим питанням розвитку економіки регіонів.

Розподіл національної економіки на певні укрупнені та точкові об'єкти та уточнення цілей економічної політики з врахування умов, спеціалізації господарської діяльності дозволить не тільки забезпечити ефективний розвиток районів країни, а й покращить результативність та ефективність державної економічної політики.

Серед сукупності критеріїв виокремлення економічних районів в межах національної економіки можна виділити такі:

- територіальна єдність (для України характерним є збереження цілісності сучасних адміністративно-територіальних одиниць (областей));

- економічна взаємозалежність економічних одиниць в рамках району;

- утворення закінченої системи регіональних сполучень продуктивних сил;

- наявність одного або декількох промислових центрів, навколо яких формується промисловий комплекс регіону;

- можливість формування центрів адміністративного управління (органів державного управління, які відповідають за розробку стратегічних цілей та напрямів соціально-економічної політики) та центрів наукової підтримки (сукупності наукових закладів та дослідницьких інститутів, діяльність яких спрямована на розробку прикладних рекомендацій щодо стимулювання економічної активності, розширеного відтворення та покращення соціально-економічних параметрів розвитку регіонів);

- наявність повного набору галузей, які розвиваються з врахуванням законів територіального поділу праці та розвитку технологій;

- стратегічний та поточний розвиток кожного району повинен забезпечувати збереження особливостей матеріального та соціокультурного розвитку всіх національностей країни.

У сучасній економічній літературі з питань регіоналістики економічне районування частіше всього розглядається як «...засіб управління господарськими структурами в територіальному розрізі і як основу для розробки й реалізації державної регіональної політики» [1, с. 3].

Зберігаючи запропоноване змістове навантаження терміну можна припустити, що економічне районування – це процес виділення на території країни окремих потужних господарських структур (специфіка яких формується унікальними технологічними можливостями, наявністю та транспортною доступністю окремих сировинних ресурсів, скопиченням кваліфікованих трудових ресурсів або наявним науковим потенціалом) з прилеглими до них за просторовою ознакою територіями. Важливою умовою виділення економічного району є наявність основного «центроутворюючого» елементу, який дозволяє виділити регіоноутворюючу ознаку.

Отже, економічний район (макрорегіон) – це територія, яку можна умовно виділити всередині країни (мегарегіону) та яка: має певну економічну єдність визначену зорієнтованістю економіки території на певний набір галузей, які розвиваються при взаємодії законів територіального поділу праці та сировинної

приналежності; має відносну зіставляємість різних економічних показників як у поточному періоді, так і в перспективі; характеризується територіальною наближеністю та достатньою транспортною інфраструктурою.

З урахуванням перелічених критеріїв виокремлення економічних районів в межах національної економіки, уточнення цілей та інструментів економічної політики в межах окремих укрупнених і точкових районах можливими є такі варіанти економічного районування (табл. 1):

Таблиця 1

Варіанти економічного районування території

Тип району	Критерії виокремлення	Цілі економічної політики
Мегарегіон	країна, міждержавне утворення	формування концепції розвитку, довгострокових стратегічних програм, міждержавні програми розвитку
Макрорегіон	частина країни або територіально об'єднані частини декількох країн	розробка перспективних планів соціально-економічного розвитку регіонів
Мезорегіон	частина макрорегіону (область)	Розробка планів та програм розвитку регіонів (областей)
Мікрорегіон	частина мезорегіону (територіальна одиниця)	Розробка планів та програм розвитку адміністративно-територіальних одиниць

Джерело: [1, с. 6]

Важливою умовою розвитку економічних районів є врахування їх особливостей в умовах розробки заходів державного управління. Існування вагомого «центроутворюючого» елементу, його важливість з позиції розвитку національної економіки, перспективи розвитку економічного району у визначеному форматі повинні визначати специфіку та унікальність інструментів економічної політики, її інструментів та напрямів впливу.

Список використаних інформаційних джерел

1. Методологія планування регіонального розвитку в Україні. Інструмент для розробки стратегій регіонального розвитку і планів їх реалізації / Проект Європейського Союзу. Підтримка політики регіонального розвитку України. – Режим доступу: [www.oda.te.gov.ua /data/upload/publication/main/ua/20090/metodologiya.doc](http://www.oda.te.gov.ua/data/upload/publication/main/ua/20090/metodologiya.doc).